

Verstilling

De coronacrisis bepaalt het dagelijks leven. We hebben er allemaal, op welke manier dan ook, mee te maken. Ik heb nog 8 uur per week werk in dienstverband en dat is het. Mijn werk als zzp-er ligt stil.

Toch had ik het de afgelopen weken druk. Het begon met enthousiasme van vele NT2 docenten in heel Nederland. Iedereen was zich in razend tempo aan het bekwamen tot online trainer. Ik ging mee in de flow. Ik volgde webinars over online lesgeven, ik oefende met allerlei handige tools en ik vergaderde online met collega docenten. Zodra ik daarmee klaar was, las ik artikelen over werkvormen die van pas komen bij deze nieuwe manier van lesgeven.

Hoe enthousiaster iedereen werd, hoe meer ik ervan ging balen. Ik werkte me de hele week een slag in de rondte zonder dat ik daarvan iets kon factureren. 'Een investering in je toekomst' zeiden collega's dan. Maar... ik wil dit helemaal niet doen in de toekomst! Ik vind er niks aan! Ik mis het bestieren van een klaslokaal vol cursisten, de dynamiek en de non-verbale communicatie die je op een scherm niet ziet.

Dat moest anders. Ik trok een grens. Ik accepteerde dat mijn werk tijdelijk stil ligt en richtte me op de zeeën van tijd die ik ineens had. Het kon een mooie tijd van verstilling worden.

Eindelijk tijd om die foto's uit te zoeken. Ik loop jaren achter. Ook legde ik een stapel boeken klaar die ik nu eens kon gaan lezen, want in normale weken kom ik daar veel te weinig aan toe. De koning noemde het eenzaamheidsvirus dat we met z'n allen kunnen aanpakken en dus wil ik iedere dag mensen bellen en kaartjes sturen om ze te laten weten dat ik aan ze denk. Dit is ook dé kans om wat achterstallige klusjes in huis op te pakken. Dapper begon ik aan het uitzoeken van een kast. Tenslotte wil ik er alles aan doen om rug- en nekklachten te voorkomen nu de fysio alleen in spoedgevallen werkt, dus moest ik van mezelf elke dag wandelen, hardlopen of een work-out doen. Ik heb nooit van sporten gehouden, maar kom op! Nu moest het gebeuren, ik had er immers zat tijd voor.

Mijn to do list was in rap tempo veel langer dan in gewone werkweken. En als ik in de zon zat (wat een geluk dat die steeds schijnt!), voelde ik me eigenlijk tekort schieten. Zo kreeg ik mijn lijstje niet leeg!

Mijn innerlijke onrust nam eerder toe dan af. Die tijd van verstilling voelde in no time als een tijd van verstikking.

"Je moet niet zo streng zijn voor jezelf. Kom deze tijd nou maar goed door met elkaar. En kijk naar wat er wél lukt". Ik hoorde het mezelf al een paar keer tegen iemand anders zeggen. En ik vind het ook héél normaal dat iedereen moet wennen aan dit nieuwe leven. "Gun jezelf er tijd voor" zeg ik dan. En ik meen het ook! Voor anderen ben ik heel genadig. Nu voor mezelf nog...